

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆင့်ထံ၌အချစ်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ

အခန်း(၁)

"အနုရဲ့ နားထဲသို့ လေချွန်သံတစ်ခုက တိုးဝင်နေသလိုလိုဟု ထင်မိလေသည် ။ ဒါဟာအိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဆိုတာ "အနု"ခွဲခြားမရသေးချေ။ သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်ကြားမှာ လူးလွန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်က ဘာကိုမှ ဝေခွဲမရသေးပါ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ တစ်စုံတစ်ရာက အနုကို လှုပ်နှိုးနေသလို ခံစားလာရသည် ။ အဲဒါကိုလည်း အိပ်မက်ဟု ပင်ထင်နေသေးသည် ။

နောက်တော့မှ လူက တဖြည်းဖြည်း လူးလွန်ကာ နိုးလာခဲ့သည် ။ မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်သွားချိန်ဝယ် အနု မြင်တွေ့လိုက်ရတာက အင်မတန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာကြီးဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ အင်မတန် ကျက်သရေယုတ်သော သရဲသဘတ်တို့ ၏ ညည်းတွားသံများ ၊ ခွေးအူသံများ ၊

"အား"

အနုက ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ကာ ဘယ်နားကို ထပြေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည် ။ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့သာရသော အခန်းထဲတွင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် မျက်နှာနှင့် လူကြီး၊ အဲ...လူကြီးလား သရဲကြီးလား ဘာကြီးမှန်းမသိသော ဟာကြီးက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ။ အနုကရော ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။

အနုရင်ထဲတွင် ကြောက်လန့်စိတ်က အပြည့် ဝင်ရောက်လာကာ ခု

တင်ပေါ်မှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဆင်းဖို့ ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သတ္တဝါကြီးက ရှေ့မှ ကာဆီးနေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှ ဆင်းပြေး၍ မဖြစ်ချေ။ အနုကို ရန်မူတော့မည့် သဏ္ဌာန်နှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံ ဆိုးများကြောင့် အနုရင်ထဲမှာ သေအောင်ကြောက်လန့်လာသည် ။ ငိုချပစ်ချင်စိတ်နှင့် အတူ ဝမ်းပန်းတနည်းအသံကြီးဖြင့် အိမ်ကလူတွေကို အားကိုးတကြီး အော်ခေါ်မိသည် ။

"ဖေဖေရေ... ကြီးကြီးရေ... လာပါဦး၊ အနုကို ကယ်ပါဦး"

"ဟား ဟား ... ဟား ဟား"

ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးဖြင့် သတ္တဝါကြီးက အနုရဲ့ အနားသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ တိုးဝင်လာသည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ အခန်းမီးတွေက ဖျက်ခနဲ ပွင့်လာကာ

"ကဲ... ခေတ်ရေ၊ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီကွယ်၊

ဟိုမှာ အနု အရမ်းလန့်နေပြီ"

မီးတွေ လင်းလာတာနှင့် အားလုံးကို လင်းလင်းချင်းချင်း မြင်တွေ့ခွင့်ရသွားသည် ။ အနုသည် အခန်းဝမှာ ရပ်နေသော ကြီးကြီးထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားကာ တအားပဲ ဖက်ထားမိလေသည် ။ ကြီးကြီးက အနုရဲ့ နဖူးစပ်က ဇောချွေးတွေကို သုတ်ပေးကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေသည် ။

"အလကား အနု၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ မကြောက်နဲ့ တော့ သမီး၊ ခေတ် သက်သက်လာနောက်နေတာ၊ ထတော့ သမီး၊ မျက်နှာသွားသစ်ချေ၊ ခဏနေ ဘုန်းဘုန်းတွေ ကြွလာတော့မယ်...

ခေတ်...လာခဲ့၊ အောက်ဆင်းလာခဲ့"

ကြီးကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ခေတ်က သူ့ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် မျ

က်နာဖုံးကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ကာ အနုကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပခုံးတွ နံ့ပြသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ အနု၊ သိပ်ကြောက်သွားသလား။ ဟား ဟား

ငါက နင့်ရဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့လေးကို မှတ်

မှတ်ရရ ဖြစ်သွားစေချင်လို့ ပါဟ"

ခေတ်ရဲ့ လက်ထဲတွင် သရဲသံများ ထွက်ပေါ်နေသော ကက်ဆက်တစ်လုံးကို မြှောက်ပြနေကာ လှောင်သလို ရယ်မောနေသည်။ ။ အနုက တော်တော်ဒေါသထွက်သွားသောကြောင့် ခေတ်ကို အံ့ကြိတ်ကြည့်ကာ ဘာမှ မပြောတော့ပဲ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရာအတွက် သန့်စင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ။ အနုက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်လေးနာရီခွဲကို ညွှန်ပြနေသည်။ ။ ဒီနေ့ အနုရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်သည် မို့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးကို အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကာ တရားနာမည်ဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်ပရိသတ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖိတ်မထားပါ။ ။ အနုက ကြည့်ကောင်းရုံ ပြင်ဆင်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လျှင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကောင်မလေးတွေနှင့် အတူ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေသော ကြီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ အနု ဝင်လာတာ မြင်တာနှင့် ကြီးကြီးက.....

"ပြီးပြီလား သမီး။ အေး ... အဲဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်ထားတယ် သောက်လိုက်ဦး"

"ဟိုသတ္တဝါရော ကြီးကြီး"

အနုက စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကော်ဖီကို တစ်ငုံငုံရင်းမှ မေးလိုက်လျှင် ကြီးကြီးက မသက်သာဟန်ဖြင့် ဖြေသည်။ ။

"ပြန်သွားပြီလေ။ သမီးကို သက်သက်လာနောက်တာပါကွယ်။ ပြောလို့ လည်း မရဘူး။ ဇွတ်ဖြစ်နေတာနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်..."

သမီးအဖေကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါဆိုတာနဲ့ ပေးဝင်လိုက်တာဟေ့။ တကယ်မှ အနုလေး တော်တော်လန့်သွားသလား။"

အဲဒါ မနက်ကို ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီမှ ထတဲ့ လူက လေးနာရီ ထပြီး လုပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဖေဖေလည်း မထင်လို့ အေး ... လာခဲ့ပေါ့ကွာလို့ ပြောလိုက်တာ။ တကယ်ရောက်လာတယ်လေ"

အနုကို ကိုယ့်အဖေကိုယ် မျက်စောင်းထိုးလိုက်လျှင်လည်း မကောင်းဘဲ ရှိတော့မည်မို့ မျက်လုံးတစ်ချက်သာ လှန်ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

ဖေဖေဟာ သားယောက်ျားလေးကို အင်မတန် လိုချင်တောင့်တသူပီပီ ငယ်ငယ်တည်းက ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသော ခေတ်လုလင်ကို သူ့သားအရင်းသဖွယ် သံယောဇဉ် ရှိလှသည် ။ ပထမဆုံးမွေးခဲ့တာက အနုဖြစ်နေတာမို့ သားယောက်ျားလေးမရမချင်း ကလေးယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ဖေဖေဆန္ဒတွေက မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ အနုရဲ့ မေမေဟာ မိဘတွေရှိရာ မန္တလေးသို့ခေတ္တသွားရင်းနဲ့ မှ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရှာသည် ။

အနုက သူငယ်တန်း စတက်ခါစအရွယ်မို့ ကျောင်းသွားဖို့ ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် သာ ကျန်နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ အဲဒီတုန်းက မန္တလေးသွားခဲ့သော ဒရိုင်ဘာရော မေမေရော၊ ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲရော အားလုံး ပွဲချင်းပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့တာပင်။ အဲဒီထဲက အဖေလည်း အိမ်

ထောင်ထပ်မပြုဖြစ်တော့ပဲ အနုသည် လည်း ဖေဖေရဲ့ အဒေါ်၊ ကြီးကြီးရဲ့ လက်ပေါ်မှာ သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။

ခေတ်တို့ မိသားစုထဲမှာ တော့ ခေတ်အဖေဟာ အနုမေမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးဖေဖေနဲ့ လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့ကြကာ အနုလေးတန်းလောက်ရောက်မှ ခေတ်တို့ မိသားစုက မန္တလေးက ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။ လေးတန်းလောက်တည်းက အိမ်ခြင်းကပ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သော အနုရဲ့ ခေတ်ဟာလည်း သံယောဇဉ်ရှိသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

အဲဒီ သံယောဇဉ်တွေဟာ ဆယ်တန်းလောက်အရောက်မှာ တော့ ခေတ်ဘက်က စတင် အရောင်းပြောင်းလဲလာခဲ့တာလည်း အနုက ရိပ်မိသိရှိခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခေတ်ဆိုသော ကောင်ဆိုးလေးဟာ ယုံချင်စရာမှ မကောင်းတာပဲလေ။ တက္ကသိုလ်မှာ King ရကာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မျက်နှာလေးက နုဖပ်နေသလောက် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကထွားပြီး ဂျစ်ကန် စတိုင်မိုက်မိုက် ကောင်ကလေးကို သူကတောင်မဆွတ်ရဘဲ ညွတ်ချင်နေသော ကောင်မလေးတွေကိုပဲ အပြစ်ပြောရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မြောင်းဖောက်ပေးထားတိုင်း ရေစီးသန်ချင်နေသော ခေတ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မည်လား၊ ဘာကိုအပြစ်တင်လို့ တင်ရမှန်း မသိတော့။

ခေတ်ကတော့ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ အတော်ပေါ်ပြူလာဖြစ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ နေခဲ့ပြီ။ အိစီကလီများ သော၊ ဇာတ်လမ်းတွေများ သော ခေတ်လုလင်အဖြစ် ကျော်ကြားနေခဲ့ပြီ။ ဒါတွေကြောင့် လည်း အနုဟာ တက္ကသိုလ်တက်စဉ် တစ်လျှောက်လုံးက နေ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရသွားတဲ့ အထိ ခေတ်ရဲ့ ကွဲထွက်နေသော သံ

ယောဇဉ်အကြည့်ကို ဥပေက္ခာပြုလျစ်လျူရှုခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ သူ့အတွက် နင့်နေအောင်ချစ်သော သီးသန့်အချစ်တစ်ခု ရှိပေမဲ့လည်း အပူမရှာချင်သော အနုဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

"သမီးအတွက် ခေတ်က ဘတ်ဒေးပရဲဆင့် ဘာပေးသလဲ"

"အဲဒီလို ခြောက်လှန့်တာကြီးပဲ နေမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်မယ်တော့ မထင်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ... ဖေဖေကတော့ သမီးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် စိန်လော့ကတ်လေး ဝယ်ထားတယ်ဗျာ... ရော့"

ဖေဖေ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည့် ကတ္တီပါဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် တဖျက်ဖျက်လက် တောက်ပနေသည့် ဖန်စီဒီဇိုင်း စိန်လော့ကတ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ ကြီးပေမယ့် ဖန်စီဒီဇိုင်း ထွင်ထားသောကြောင့် ပြူးတူးပြဲတဲ လူကြီးမဆန်ဘဲ စိန်လော့ကတ်က တန်ဖိုးရှိမှန်း သိသာကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပစ္စည်းလိုပင် စတိုင်မိုက်နေသည်။ ။

ဖေဖေ ဘယ်လိုများ ဒီလောက် ခပ်မိုက်မိုက်ဒီဇိုင်းကို ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။ မိန်းမတစ်ယောက် ဝတ်ဆင်မည့် ဒီဇိုင်းကို ဒီလောက်တောင်ပဲ ရွေးတတ်နေပါ့မလား။ အနုက ဖေဖေကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ဖေဖေက ဘယ်လိုလဲ ဟူသောပုံစံဖြင့် မေးဆတ်ပြန်သည်။ ။ ဖေဖေပုံစံက သေချာပေါက် ကြိုက်ရမယ်လေ ဟူသောပုံစံမျိုး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဒါကို သူသေချာပေါက် ကြိုက်စေရမယ်ဟု အာမခံလောင်းကြေး ထပ်လိုက်သော ပုံစံမျိုး။

အနုက ကတ္တီပါဘူးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဖေဖေကို အေးအေးဆေး

ဆေးပဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူရွေးပေးလိုက်တာလဲ"

အနုရဲ့ စကားကြောင့် ဖေဖေကမျက်ခုံးပင့်ကာ ဟာခနဲရေရွတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ အနုရဲ့ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ...

"သမီးမကြိုက်ဘူးလား။ မဟုတ်ပါဘူး... တော်တော်ကို ကြိုက်မှာပါ..."

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အခုနက သမီးမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ တောက်သွားတာ ဖေဖေ တွေ့လိုက်တယ်။

"ကြိုက်ပါတယ်။ တော်တော်ကို ကြိုက်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ များ တောင် သမီးပုံစံက ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းပန်းတသာ မရှိရတာလဲ။ ဖေဖေက သမီး အဲဒီလို ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ပျော်သွားမယ့်ပုံလေးကို ကြုံတွေ့ပြီး မျှော်လင့်ထားတာ"

"ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ရွေးလာတာ ဆိုရင်တော့ သမီးအဲလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟား... ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် မရွေးလို့ ဘယ်သူရွေးရမှာ လဲ။ သမီးက ဖေဖေကို အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီလို့ ထင်နေလို့ လား။ ဖေဖေအသက် ဖိုတိဖိုး နော်"

"သိပါတယ်။ ဖိုတိဖိုးမို့လည်း ရွေးပေးမယ့်သူ ရှိနေတာပေါ့"

"ဟား... သမီးက အဖေကို ပေါက်ကရတွေ ထင်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ။ သမီးထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူ အဖေအတွက် မရှိသေးပါဘူး"

"This's Today's Match လေ"

"ဟား ဟား... ငါ့သမီးကတော့ကွာ။ ကမ္ဘာဖလားစကားတွေနဲ့ လာပြောနေပြန်ပြီ။ အင်း...ငါ့သမီးက တစ်ချက် တစ်ချက်ကျရင် တကယ်စားတယ်။ နားလည်ရလည်း ခက်တယ်..."

အဲဒါကိုက အနုသွေး ဖြစ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်ကွာ"

ဖေဖေက ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောဆိုနေလိုက်လျှင် အနက် နတ် သုဒ္ဓါတစ်ဇွန်းကို အသာဝါးကာ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ချေ။ ထပ်မပြောချင်တာထက် ဖေဖေကို ချောင်မပိတ်ချင်တာက ပိုမှန်ပါမည်။ ဒီအရွယ်ထိ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရသော ဖေဖေရဲ့ ကွက်လပ်တွေကို လည်း နားလည်သည် ။

ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် သိက္ခာကို ထိပါးစေသော ကိစ္စရပ်များမှ လွဲ၍ တော်တန်ရုံကိစ္စများ တွင် ဖေဖေကို ကြီးကြီးရော၊ အနုရောကပါ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားခဲ့ပါသည် ။

အားလုံးကိုသိနေတယ်၊ တမင်အခွင့်အရေးပေးထားတာဟူသော ပုံစံမျိုးကို ကြီးကြီးရော၊ အနုရောပါ သုံးလေ့ရှိကြလေသည် ။

"သမီးနဲ့ ခေတ်ရဲ့ အခြေအနေကရော"

"ဘာအခြေအနေလဲ။ ဖေဖေနော်... ဒါ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးကို ပြောရမယ့် စကားလား"

"ဖေဖေကတော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ သမီးမှာ အမေမှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ သမီးကြားမှာ မပြောရဲ မဆိုရဲစရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိတာ..."

သူငယ်ချင်းလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါင်းကြတာပဲ၊ ဖေဖေကတော့ ခေတ်ကိုပဲ သမက်အဖြစ်မြင်တယ်...

သူကလည်း သမီးကိုချစ်နေတာ သမီး သိတယ်မဟုတ်လား။ သမီး

ကရော ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား"

"ချစ်စရာလား။ ဒီလောက် ပွေးနေတဲ့ သူကို"

"ဪ...သူမှ မပွေးရင် ဘယ်သူပွေးမှာ လဲ သမီးရယ်။ ပွေးပါစေလား။ သမီးကိုတော့ သူ တကယ်ချစ်မှာ ပါ။ ဒါကို သမီးလည်း သိနေတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟား... ဖေဖေကတော့လေ... လေတယ်၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ။ ဖေဖေဘာသာပဲ ဆက်စားတော့..."

သမီးတော့ အိပ်ရေးပျက်လို့ ပြန်အိပ်ဦးမယ်"

အနုက စကားကို တမင်ဖြတ်ပစ်ကာ ထထွက်လာခဲ့လျှင် ဖေဖေရဲ့ ရယ်သံကြီးက မုန်းစရာကောင်းစွာပင် နောက်ပါးမှ နေ၍ ကပ်ငြိပြီး ပါလာသည် ။ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဟူသော စကားကို ဖေဖေနဲ့ ခေတ်တို့ သဘောတူ လက်ခံထားကြသလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

* * *

အခန်း(၂)

ခေတ်လုလင်သည် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ စကားလုံးချိုချိုလေးတွေကို အိညက်နှင့် ပြောနေသော ဇီဝေါရဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို အသာသပ်ဖွပေးနေသော်လည်း စိတ်တို့ ကတော့ "အနု"ထံ ရောက်နေသည်။ မနေ့က အနုမွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမအိမ်သို့ မနက်ခင်းအစောကြီး သွားခြောက်လှန့်ပြီးကတည်းက အိမ်ပြန်ပြီး ပြန်အိပ်ကာ သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်သောကြောင့် ပြန်လိုက်ပါသွားပြီး ညဗိုးချုပ်တော့မှ ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစား နောက်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောတာကြောင့် အနုထံ ဖုန်းတောင် မဆက်ဖြစ်တော့ချေ။ အနု အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကိုလည်း မပေးရသေးပါ။ ဘာပေးရမှန်းလဲ မသိချေ။ တခြားကောင်မလေးတွေအတွက် ဆိုလျှင်တော့ မျက်စိထဲတွေ့ရာ ကောက်ဝယ်ပေးလိုက်သော်လည်း အနုကိုတော့ အဲဒီလို မလုပ်ချင်ပေ။ သူ့လက်ဆောင်ကို အနု မြင်သွားတာနဲ့ သည်းသည်းလှုပ် ကြိုက်စေချင်သည်။

အဲဒီတော့ ဘာပေးရရင် ကောင်းမလဲ ? ... ? ... ? ...

" မောင် ... ပြောနေတာ ကြားလား၊ ချစ် မေးနေတယ်လေ "

ဇီဝေါက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ နေ၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်လာကာ သူ့မေးစေ့ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းပြီး ပြောတော့မှ ပဲ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သူ သတိ

ဝင်လာတော့သည်။ ။

"အင်း ... ဘာပေးရမလဲပြော"

သူက စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေသော အတွေးတို့ ကို ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောမိသွားသော်လည်း အဲဒီစကားဟာ ဇီဝါပြောနေသော စကားနှင့် အဆက်အစပ် ရှိသွားသည် ဟု ထင်သည်။ ။

"ဪ ... ချစ် မစဉ်းစားတတ်တော့လို့ မောင့်ကိုမေးနေတာလေ။ သူက လူကို ပြန်မေးနေပြန်ပြီ"

"မောင်လည်း ဘယ်စဉ်းစားတတ်မလဲကွာ။ မောင်တောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ကို ဘာလက်ဆောင်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ ...

ချစ် နည်းနည်းလောက် စားပေးစမ်းပါ။ ဘာပေးရမလဲဟင်"

"မောင်နော်... ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲ။ သူငယ်ချင်းရော ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဪ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ချစ်ကိုပြောပါမလား ...

မနေ့က သူ့မွေးနေ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မသွားဖြစ်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် သူ ကျေနပ်လောက်တဲ့ လက်ဆောင်နဲ့ ချော့မလို့ "

ဇီဝါက သူ့မျက်လုံးထဲသို့ အဖြေရှာသလိုလို၊ အကဲခတ်သလိုလို လိုက်ပြီးစူးစမ်းသည်။ ။ ဒါမျိုးတော့ အကဲစမ်းလို့ မရသည့် သူက ဒူးနှုတ်၍ တောင် ဇီဝါကို ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့မှ သူမက သက်ပြင်းကို အသာချကာ...

"သူနဲ့ မောင်က ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးကြသလဲဟင်"

"အင်း... သူ့အကြောင်းကို တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ သူနဲ့ က လေးတန်းတည်းက သူငယ်ချင်းပေါ့..."

အရမ်းခင်တယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ ထဲကလို သူငယ်ချင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

"အဟင်း... မောင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ဪ... မောင်က ရည်းစားတွေထက် သူ့ကိုပိုဦးစားပေး၊ ပိုသံယောဇဉ်ရှိပြီး သူခေါ်တာနဲ့ ရည်းစားကို ထားခဲ့ပြီး ငုတ်တုတ်ကနေ ထပြေး၊ ရည်းစားနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဗျာများ ပြီး ပြဿနာတက်၊ နောက်ဆုံး ရည်းစားနဲ့ ပြတ် စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ အဲလိုမျိုး သူငယ်ချင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောတာ ပါ ...

သူ့ကို ဇီဝါတောင် မကြားဖူးဘူး မသိဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ အေးဆေးအကန့်ပေါ့။ ကဲ ... အဲဒီလို သူငယ်ချင်းလေးကို သူ အံ့သြဝမ်းသာ သွားမယ့် လက်ဆောင်မျိုး ပေးချင်တယ်။ ဘာပေးရမလဲ ... ပြော"

"မောင်တောင် သူ ဘာကြိုက်တတ်မှန်း မသိဘဲနဲ့ ချစ်က သူ့အကြိုက် ကို ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ မောင်ရဲ့ "

"ဟာကွာ ... သူ့အကြိုက်တွေ ဘာတွေ သိဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ လူတစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဇီဝါအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့ ...

ဘာကြိုက်တတ်မလဲ စဉ်းစားလိုက်ပေါ့"

"မိန်းကလေးတွေကတော့ စိန်ကြိုက်ကြတာပဲလေ"

သူက ဇီဝါရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲသို့ နောက်နေလားဟု ဝင်ရောက်ရှာ

ဖွေ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည် ။ နောက်နေတာတော့ မဟုတ်။ သူက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည် ။

"ဘာလဲ ... သူက စိန်မကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇီဝေါရဲ့ အတွေးက သိပ်ရိုးစင်းနေလို့ "

"ဒါဆိုလည်း မလျှောက်တတ်တော့ဘူး"

"ကဲ ... မလျှောက်တတ်ရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်ကွာ။

ကိုယ် သူ့အတွက် ပရဲဆင့် လိုက်ရှာဝယ်ရဦးမယ်"

"ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ချက်ချင်းကြီးပါလား။ သူက မောင့်အတွက် တစ်ခုခုတော့ အရေးပါတယ်နဲ့ တူတယ်နော်"

"ကြိုက်သလို သတ်မှတ်လိုက်တော့။ ကဲ ... လစ်မယ်"

သူက ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ဖို့ ပြင်လျှင် ဇီဝေါက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ကားပေါ်တက်ကာ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်ခြင်းဖြင့် သူမရဲ့ သဘောထားကို သိစေသည် ။ သိသော်လည်း သူကတော့ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ချေ။ သူမရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးသော်လည်း သူ့ကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ တံခါးကိုသာ ဆောင့်ပိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည် ။

သူက သဘောပင် ကျသေးရဲ့ ဟက်ခနဲရယ်ကာ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ မိန်းကလေးတွေများ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းလှသည် ။ လိုလျှင်တစ်မျိုး၊ မလိုလျှင်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ဘယ်တော့မှ သဘောထားတွေက တစ်သမတ်တည်း တန့်နေတယ်ဟူ၍ မရှိချေ။ အဲဒီလို တစ်သမတ်တည်း တန့်နေတာ ဘယ်သူရှိမလဲ။ သူသည် ဖူးစင်ဝင်းပနေသော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မျက်လုံးထဲတွင် တန့်မြင်သည် ။

"အနုသွေး"ဟူသော နာမည်လေးနဲ့ လိုက်အောင် နို့နှစ်ရောင်အသား အရေနှင့် နုနုထွေးထွေးရှိသော ကောင်မလေးသည် သူ့ရဲ့ ဦးဆုံးသော ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင်လေး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူနဲ့ အနုတို့ ဟာ ဘာတွေလွဲချော် မိမှန်း မသိဘဲ လွဲချော်နေခဲ့သည် ။ သူ့အပေါ်မှာ စေတနာမေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ်အပြည့်ရှိသောအနုကို သူကလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရည်းစား မတော်ချင်တော့။ သူက ဆိုက်ကိုနည်းနည်းဆန်သောကြောင့် ရည်းစား မတော်ရဘဲ ရည်းစားထက်နက်ရှိုင်းသည့် ခံစားမှုမျိုးရှိတာကိုပဲ နှစ်သက်သဘောကျနေမိတော့ကာ အနုကို ရင်ထဲကပဲ တစ်မုံတစ်မုံ ချစ်မြတ်နိုးနေတော့သည် ။

အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ သူ အသည်းအသန်စားနေသော ပြဿနာမှာ အနုအတွက် ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ရမလဲ ဆိုတာပဲဖြစ်သည် ။ ဇီဝါကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး သူပြန်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်မှာ Jewelry ဆိုင်တွေမို့ သူကမျက်လုံးထဲတွင် Decora tion သဘောကျသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်ကာ ဝင်လာခဲ့သည် ။ သူ ထင်တဲ့ အတိုင်းပင်။ ဆိုင်ထဲက လက်ဝတ်ရတနာဒီဇိုင်းတွေ မော်ဒန်ဆန်နေသည် ။ ဖန်စီပုံစံ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလှသည် ။

ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးငယ်လေးက လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ သူ့ကို တလေးတစားမေးသည် ။

"ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ"

"အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်။ သင့်တော်တာ ဘာရှိမလဲ"

"လော့ကတ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်ပျော့၊ နားဆွဲ၊ Foot Chain ရှိပါတယ်"

"ရှေ့ကပြောသွားတဲ့ ဟာတွေတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ Foot Chain က စိန်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ Foot Chain ရှိမလား"

"ရှိပါတယ်။ ဒီဘက်ကို ကြည့်ပါ"

ကောင်မလေးက သူ့ကို ကောင်တာတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည် ။ ပလက်တီနမ်နှင့် စိန် ရောစပ်ပြီး ပြုလုပ်ထားသော Foot Chain လေးကို ရွေးချယ်လိုက်သည် ။ အနုတော့ ဘယ်နှယ်နေမည်မသိချေ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သော သူတောင် တော်တော်သဘောကျစွာဖြင့် ဝယ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ပြီးလျှင် ဘယ်မှ မဝင်တော့ဘဲ အနုဆီသို့ တစ်ခါတည်း မောင်းလာခဲ့သည် ။ အနုတို့ အိမ်ထဲသို့ ကားကိုချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တာနှင့် အနုကို စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းဖြင့် မြင်လိုက်ရသည် ။ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာချင်ပုံရသော အနုသည် ပန်းပင်တစ်ပင်ကို ရေလောင်းပေါင်းသင်နေသည် ။ ပန်းနုရောင် ရုပ်အင်္ကျီအကွက်လေးကို ဂျင်း(နံ)ပင် အပြာဖုံးဖုံးလေးဝတ်ထားသော အနုရဲ့ အိမ်နေရင်း ဒီဇိုင်းက လန်းလှသည် ။

"ဟိတ် ... အနု"

"ဘာတုံး"

ချစ်ဖို့ ကောင်းသော သူမက ခေါင်းမောမကြည့်ဘဲ ဤသို့ထူး၏။

"အဲဒါတွေ ခဏထားခဲ့စမ်းပါ။ ငါ နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်"

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်ကာ

"ဘယ်မှာ လဲ၊ လက်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မပါဘဲနဲ့ "

"ပါတယ် လာစမ်းပါ။ နင့်ဟာကြီးကို ချထားခဲ့စမ်းပါ"

သူက အနုလက်ထဲမှ ခက်ရင်းကြီးကို ဆွဲချကာ အနုလက်ကို ဆွဲခေါ်လျက် ဒန်းစင်ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။ အနုကို ထိုင်စေပြီးမှ သူကတော့ အနုရဲ့ ခြေရင်းအအောက်ဘက်မှာ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... နင် အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

သူကအနုကို အသာအယာ မော့ကြည့်ကာ

"နင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမလို့ လေ"

"အို...မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတာနဲ့ ဒူးထောက်နေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ခဏလေး ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ"

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဘူးလေးကို ထုတ်ယူကာ အထဲက Foot Chain ကိုထုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အနုရဲ့ ခြေချင်းဝတ်လေးမှာ ဝတ်ဆင်ပေး လိုက်လေသည်။ ။ ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ အနုရဲ့ ခြေချင်းဝတ်လေးကို ဟိုဘက် ဒီဘက်လှည့်ကိုင်ကာ သူ့ဟာသူ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

"အင်း... လှလိုက်တာ၊ နင့်အတွက် အော်ဒါမှာ ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

အနုထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို အံ့ဩဆို့နှင့်စွား ငေးနေသော အနုရဲ့ မျက်ဝန်း ကြည်တောက်တောက်လေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ သူက အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲသို့ အသေချာ စိုက်ကြည့်နေပြီးတော့မှ ချစ်စနိုးဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ် လိုက်လေသည်။ ။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မကြိုက်ဘူးလား"

"နင် ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒါကို ဝယ်လာတာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ၊ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဝယ်လာတာ။ အဲဒီ ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဝတ်ရတနာမျိုးစုံ ရှိပေမယ့် ဒီ Foot Chain လေးနဲ့ နင်နဲ့ ကတော့ အလိုက်ဖက်ဆုံးဖြစ်မယ် ထင်လို့ လေ ..."

ပြီးတော့ နင့်ခြေထောက်မှာ ဘာမှ ဝတ်ထားတာလဲ မမြင်မိလို့ လေ၊ ကဲ ... ငါမေးတာ ဖြေပါဦး။ ကြိုက်ရဲ့ လားလို့ "

"အင်း... အရမ်းကြိုက်တယ်"

"အိုခေ... ဒါမျိုးမှ ပေါ့၊ နင် အရမ်းကြိုက်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ထားပြီး သားပါ"

အနုရဲ့ မျက်လုံတွေက ချက်ချင်းပင် အရောင်ပြောင်းလဲသွားတာကို သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

"နင့်ကို ဘယ်သူရွေးပေးလိုက်တာလဲ"

"ဟာ... ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ ဘယ်သူမှ မရွေးပေးဘူး။ ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ငါရွေးလာတာ။ ဘာလဲ... နင်က ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေ ရွေးပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်နေတာလား..."

ရော့... အဲဒီဆိုင်ရဲ့ လိပ်စာကတ်၊ နင်မယုံရင် ခပ်တည်တည်နဲ့ သွားမေးလို့ ရတယ်။ ငါဒီနားကပဲ စောင့်နေမယ်... သွား"

ဒီတော့မှ မရွေ့ချောရဲ့ မျက်နှာက ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းတော်မူသွားကာ နှုတ်ခမ်းတွေက စုတူမူတူဖြင့် ပြီးလာသည်။ ။

"သိဘူးလေ၊ နင်က ဒီလောက်လှတာကို ရွေးလာနိုင်တာကိုး။ ပြီး"

တော့ ပေးရိုးပေးစဉ် မဟုတ်ဘဲ Foot Chain ဆိုတော့ Idea ဆန်းသွားသလိုပဲ"

"အောင်မလေးဟဲ့...ဖြစ်ရတယ်။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ လှတာ မရွေးနိုင်ရမှာ လဲ။ ပြီးတော့ Foot Chain ကို ငါ သဘောကျသွားတာက နင့်ခြေထောက်မှာ ငါကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးချင်လို့ လေ..."

ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ခြေထောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မဝတ်ပေးဖူးဘူး။ ခြေထောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ လက်ဆောင်မပေး၊ပေးဖူးဘူး။ အဲဒါကတော့ နင့်တစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား"

သူ့စကားကြောင့် အနုက ကြည်နူးစွာပြုံးသည် ။ ညနေလေပြည်က ခပ်အေးအေး တိုက်ခတ်နေချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သားမှာ စကားမဆိုမိကြဘဲ ခဏတာမျှ အသာငုံကြည့်လိုက်သည် ။ သူ ပေးထားသော Foot Chain လေးသည် အနုရဲ့ ခြေထောက်လှလှလေးတွင် ပန်တင့်၍ နေလေသည် ။

သူက အနားမှာ ရှိသော စကားပင်မှ စကားပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကို ဖျတ်ခနဲခူးကာ အနုနားကြားထဲသို့ ထိုးစိုက်ပေးလိုက်သည် ။ စကားပန်းပွင့်လေးနဲ့ ဆိုတော့ အနုက ပိုပြီး ချစ်ဖို့ ကောင်းသွားသလိုပင်။

"အနု"

သူက တိုးဖွဖွခေါ်လိုက်လျှင် အနုက သူ့ကိုချွန်းနေသော မျက်လုံးရွဲကြီးများ ဖြင့် မော့ကြည့်သည် ။ အနုရဲ့ မျက်လုံးထဲတွင် သူ့အပေါ်၌ သမုဒယအရိပ်များ အပြည့်အသိပ် တွေ့နေရသည် ။ အနုရယ်... ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောတာထက် လေးနက်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ်ရှိတယ်ဆိုတာ နင် တစ်နေ့ သိလာစေရမယ်ဟာ။

သူက အနု မသိအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခိုးရှိုက်လိုက်ကာ ဖီလ
င်ကို ချက်ချင်း ချိန်းယူလိုက်သည်။ ။

"ငါဗိုက်ဆာတယ်။ ငါ့ကို လက်ဖက်ထမင်းသုပ်ပေးစမ်း။ စံပယ်ရေ
နွေးကြမ်းလည်း သောက်မယ်"

သူ့ရဲ့ အာဏာရှင်ဆန်သော အပြောကို အနုက ဟင့်ခနဲ မျက်စောင်း
ထိုးသည်။ ။ ဆောရီးပါ အနုရယ်။ ဒီလို ကြည်နူးလှိုက်ဖြာတဲ့ အခြေအနေ
မျိုးမှာ တို့ တွေ အကြာကြီး ရှိမနေသင့်ဘူးလေ။

"ပြောနေတာ ကြားလား။ ဗိုက်ဆာပြီ မြန်မြန်သွားလုပ်"

“အောင်မာ ... ငါကပဲ သူ့ကျွန် ကျနေတာပဲ”

“လုပ်ပါ အနုရာ၊ ငါက နင့်လက်ဖက်ထမင်းကို ဘယ်လောက်ကြိုက်
တယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ၊ သွား ... သွား”

“ဘယ်သွားရမှာ လဲ။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ လာစားချည်”

“အေးပါ ... ငါက နောက်မှ အေးဆေး လာစားမှာ ပေါ့။ နင်က
ငါ့ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ရှေ့ကနေ ပြေးသုပ်ချည်တော့လေ”

အနုက သူ့ကို စိတ်ကုန်တယ် ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ချက်
ရှုံ့ကာ ဒန်းစင်ပေါ်မျှ ထထွက်သွားသည်။ ။ ဘာမှ မပြောသွားပေမဲ့ အနု
လက်ဖက်ထမင်း သွားသုပ်နေပြီဆိုတာ သူသိသည်။ ။ အနုက အဲဒါတွေ
ချစ်ဖို့ ကောင်းတာဖြစ်သည်။ ။ သူ ကြိုက်တတ်သော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စား
သောက်ဖွယ်ရာလေးများကို အနုဖြင့် စီမံလုပ်ကိုင်ပေးပြီဆိုလျှင် အင်မ
တန်စား၍ ကောင်းလှသည်။ ။

အခုလည်း သူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားလျှင် လက်ဖက်ထ

မင်းကို လုပ်နေပြီဖြစ်သော အနုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ စားပွဲပေါ်ရှိ ကြွေကရားလေးထဲတွင် စံပယ်ရေခန်းကြမ်းက နှပ်ပြီးသား အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ။ ခဏကြာလျှင် သူ့ရှေ့သို့ လက်ဖက်ထမင်း၊ ကြက်ဥဟပ်ဖ်ရိုက်နှင့် ဆတ်သားခြောက် ပဲဆီဆမ်း ပန်းကန်တို့ က အစီအရီ ရောက်လာသည်။ ။

တကယ့်ကို စားချင်စဖွယ် အတိပင်။

"ဟား... ငါက လက်ဖက်ထမင်းတင် တောင်းဆိုတာပါ။ ကြက်ဥကြော်နဲ့ ဆတ်သားခြောက်ပါ အစစ်ရတာကိုး။"

သိုင်းကျူး သူငယ်ချင်း...

Foot Chain မျက်နှာ တယ်ကြီးပါလားနော်"

"အောင်မာ... စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ။ ပြန်ချွတ်ပေးလိုက်မယ်"

"အမလေးဗျာ... သူကလည်း စိတ်ကြီးပဲ။ ပြီးရော...ပြီးရော...။ တို့ကတော့ တွယ်ပြီ။ ဟင် ... နင်ရော မစားဘူးလား"

အနုက မေးစေ့ကို လက်ထောက်ရင်းမှ သူ့ကို ပြုံးစေဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ...

"နင်ပဲ အဝစားပါ။ ပြိတ္တာတွေ အရမ်းငတ်လာတဲ့ အခါမှာ ဘယ်လို အားပါတရ စားသလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့ "

"အောင်မာ ... နင်တောင် ဒါတွေ တတ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းလို့ ပါလိမ့် ...

ငါနဲ့ ပေါင်းလို့ ပဲနေမှာ ဟား ဟား၊ အင်း ... ကောင်းတယ်ဟ၊ ရော့ ... နင်လည်း စားလေ"

"တော်ပါပြီ"

"စားစမ်းပါ။ ဘေးကနေ မျှော်နေတာ မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဟ ... ပါးစပ်ဟ"

သူက ဇွတ်ပြောလျှင် အနုက သူ့ကို ပါးစပ်ဟပေးသည်။ အနုရဲ့ ပါးစပ်ထဲသို့ သူက လက်ဖက်ထမင်းတစ်စွန်းကို ခွံထည့်ပေးလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကြက်ဥကြော်တစ်ဖဲ့၊ ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖတ် စသည် ဖြင့် ဆက်တိုက် ခွံကျွေးလိုက်သည်။

အဲဒီလို အနုကို ကြင်နာသော ပြယုဂ်တွေကို ပြုလုပ်လေတိုင်း သူ့ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးရလေ့ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို သူ့မျက်နှာမှာ လုံးဝမပေါ်စေရပါ။ အနားက ဖြတ်သွားသော ကြီးကြီးကသာ အဟွန်းအဟမ်းတွေ တမင်လုပ်ပြသည်။ ဒါကိုလည်း သူက ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်သည်။

"ကြီးကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရင်ကျပ်နေတာလား၊ ဒီလိုသာ ချောင်းဆိုး ခွဲကျပ်နေရင်တော့ လည်ချောင်းထဲမှာ ခွဲသလိပ်တွေရှိပြီး မချောမွေ့တော့ဘူးပေါ့ ..."

Solmux ကို သောက်လိုက်ပါ။

သူက ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် ကြော်ငြာထဲမှ အိုက်တင်အတိုင်း လုပ်ပြလိုက်လျှင် ကြီးကြီးက ဟင်းခနဲ မဲ့ခွဲသော်လည်း အနုကတော့ ရယ်မောနေသည်။ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကလူတွေ အားလုံးက သူ့ကို ချစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အနုရဲ့ အဖေ အန်ကယ်မင်းလွင်စိုးကဆိုလျှင် သူ့ကို လုံးဝနှစ်သက်သဘောကျ လက်ခံသည်။ မုန့်ဖိုးဆိုလည်း ခေါ်ပေး၊ လိုချင်တာရှိရင်လည်း ဝယ်ပေးတတ်ကာ သူ့အဖေထက်တောင် သူ့ကိုချစ်သေးသည်။

အဲဒီလို အရာအားလုံး ချောမွေ့နေသောကြောင့် လည်း သူဟာ အနု
ကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ရည်းစားမတော်ချင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ True
Love never runs smooth! ဆိုသော စကားလည်း ရှိသည် မဟုတ်ပါ
လား။

* * *